

Het Linkse Nieuws

Deel 2 (Nederland)

Artikelenreeks, eerder verschenen op de webpagina's van Links
Nieuws.

Periode 2017 – 2019

www.MinisterieVanPropaganda.org

Inhoud deel 2

24 uurs economie, de

Cao en stakingen in het OV

Congres PvdA

Corporatiedirecteur pleit voor verkoop meer sociale huurwoningen

Crisis in de neoliberale gezondheidszorg

Demonstratie tegen klimaatverandering

Extreme regenval en onweersbuien boven Zuid

Fracking

Minister Dekker opent nieuwe aanval op rechtsbescherming

Neoliberale aanval op het onderwijs compleet

De 24 uurs economie.

De neoliberale maatschappij heeft geleid tot een enorme druk op de levens van de mensen. Dat uit zich in een hectisch bestaan, waarbij mensen soms meerdere banen nodig hebben om te kunnen overleven.

De neoliberale maatschappij stelt steeds hogere eisen aan de werknemers: 7 dagen per week, 24 uur per dag. In toenemende mate werken mensen buiten het standaard 9 tot 5 schema. Daarnaast zijn mensen overal en altijd online, waardoor zij via werk- en privé gerelateerde oproepen gedurende de gehele dag geactiveerd worden. Beeldschermen van computers en smartphones geven daarbij vaak fel en specifiek blauw licht af, wat extra activering oplevert. Het biologische ritme van de mens raakt er ernstig door van slag. Slapeloosheid, verstoringen van het eetpatroon en de kans op het ontstaan van kanker zijn het gevolg van de toenemende inbreuk op ons bioritme.

Deze flexibilisering is in de nieuwe Arbeidstijdenwet (ATW) vastgelegd en per 1 januari 2018 van kracht. Er is jaren aan gesleuteld en het is in de 1ste Kamer als een hamerstuk afgedaan.

De wet geeft de bedrijven nog meer ruimte voor het werken in avonduren en de (vroeg) nacht en brengt de 24 -uurs economie voor alle bedrijfstakken binnen handbereik. En per CAO mogen de werkgevers en werknemers nog verder gaan dan de in de ATW vermelde standaardregeling voor nachtarbeid.

Een van de gevolgen leidt tot op nog grote schaal van het inzetten van flexwerkers. Die vallen meestal onder de CAO voor uitzendkrachten. Deze CAO komt m.b.t. de arbeidstijden vrijwel overeen met de nieuwe arbeidstijdenwet. Uitzendbedrijven moeten het hebben van een zo groot mogelijke flexibiliteit. Die halen het maximaal wettelijk mogelijke uit de ATW.

Volgens de werkgever is het flexwerk niet meer te stoppen en noodzakelijk voor een 24-uurs economie.

Voor jongeren, die op de arbeidsmarkt komen, is een baan onzeker werk. Een vast contract is er niet meer bij. Met alle gevolgen van dien. Onzeker werk, onzeker inkomen, onzeker bestaan. De werkgevers doet je graag geloven dat jongeren niets liever willen dan een onzeker contract.

Werkgevers vinden een ideale arbeidsmarkt een markt waar niemand stil zit en iedereen voortdurend in beweging is. En de heren politici en werkgevers vinden vooral ook dat wij moeten bezuinigen op loonkosten om te kunnen concurreren met het buitenland.

In de openbare diensten werkt nu ongeveer de helft van de mensen op basis van tijdelijke contracten. Het 'flexwerk' is in rap tempo overal in opmars. Het neoliberalisme heeft al verschillende openbare sectoren verzelfstandigd of geprivatiseerd; de bestaande directies die voordien nog onder (politieke) democratische controle waren geplaatst zijn overgenomen door een privémanagement.

De werkomstandigheden van werknemers zijn in alle sectoren zakelijker (slechter) geworden (het verplegend personeel in de gezondheidszorg, onderwijzend personeel, ambtenaren, winkelpersoneel en postbezorgers).

Het is nog steeds de grote werkende klasse die produceert en de rijkdom schept. En het is nog steeds de kleine groep van grote aandeelhouders, renteniers en grootbezitters die het overgrote

deel van de rijkdom in eigen zak steekt en de lakens uitdeelt. Een nieuwe socialistische maatschappij kan functioneren zónder de klasse van aandeelhouders, renteniers en grootbezitters. Maar geen enkele maatschappij kan functioneren zonder werkende mensen.

Cao en stakingen in het OV.

Sinds vandaag wordt er weer gestaakt in het regionale openbare vervoer, en dito treindiensten. Wat het CNV betreft voor 72 uur, de FNV spreekt over een langere periode.

Tot eind jaren tachtig van de vorige eeuw werd het streekvervoer uitgevoerd door private ondernemingen, vaak opgericht door samenwerkende gemeenten, provincies en andere belanghebbenden. Aanvankelijk waren deze belanghebbenden ook de aandeelhouders. De streekvervoerders hadden dan ook binding met de regio waar zij opereerden.

Gaandeweg de regulering van het openbaar vervoer sinds de jaren dertig werden de aandelen van de meeste van deze bedrijven overgenomen door de NV Nederlandse Spoorwegen, van wie het aandelenkapitaal voor honderd procent in handen van de Nederlandse staat waren. In de jaren zeventig werd er een aparte BV opgericht, waarin de NS haar aandelenpakket in het streekvervoer onderbracht: het Verenigd Streekvervoer Nederland. (VSN). De NS was voor honderd procent aandeelhouder in het VSN. Financiering van het streekvervoer geschiedde door subsidiëring door de centrale overheid en betrokken lokale en regionale overheden, gecombineerd met de verkoop van plaatsbewijzen, waarvoor de centrale overheid de tarieven vaststelde.

In de jaren tachtig, de tijd van de grote neoliberalisering, vond de overheid het nodig om steeds grotere delen van het vervoer aan de 'markt' over te laten. Dit betekende dat er concurrentie gecreëerd moest worden. Daarbij zijn twee modellen: concurrentie in de regio of op de lijn tegen concurrentie om de regio of lijn. De regering koos voor het laatste scenario. Laten we het proces rond de spoorwegen hier gemakshalve even buiten beschouwing, dan komt het proces op het volgende neer: het openbare vervoer wordt per kavel aanbesteed: Het provinciebestuur, stadsbestuur of bestuursregio stelt een programma van eisen op, waaraan een vervoerder moet voldoen, stelt een bedrag vast dat men eraan wil besteden, en de kandidaat vervoerder biedt een pakket diensten aan. Op een andere wijze kan ook: er is een programma van eisen vastgesteld en de vervoerder met de laagste biedprijs wint de gunning. Vervoerders zijn vrij in het vaststellen van hun tarieven voor de eindgebruiker, de passagier. De regering heeft het beleid altijd gepropageerd door op leugenachtige wijze te beweren dat dit 'voor de consument' veel voordeliger zou zijn dan het oude systeem.

Gebleken is, dat precies datgene is gebeurd wat iedereen kon aanvoelen: het OV bedrijf is een winstgevende bedrijfstak geworden, waar kleine spelers zijn of worden weggewerkt, opgeslokt of vijandig worden overgenomen door anderen, meestal buitenlandse investeerders. Het gehele overnameproces, dat overigens het karakter heeft van een continu proces, laat zich niet in enkele zinnen beschrijven. Vele processen zijn onnavolgbaar en niet inzichtelijk voor de reiziger. Enkele voorbeelden: In eerste instantie werd rond 1980 het Verenigd Streekvervoer Nederland (VSN) opgedeeld in twee holdings: VSN-I (kapitaalkrachtige vervoersbedrijven in het noorden en westen van het land) en VSN-II (zwakkere vervoersbedrijven in het oosten en zuiden, waarvan de grootste BBA in Noord Brabant). De vervoersbedrijven in VSN-I fuseerden tot één bedrijf Connexxion, en VSN-II onderging diverse splitsingen en fusies waardoor het grootste deel van dat bedrijf (BBA) in handen kwam van het Franse Veolia. In 1994 ging de eerste aanbesteding in ging de vergunning van zuid Limburg naar een externe nieuwe speler in het veld: het Amerikaans-Britse Vancom.

Deze werd weer overgenomen door het Britse Arriva, die inmiddels is overgenomen door Deutsche Bahn. Tevens fuseerden Connexxion en Veolia, dat inmiddels van de Nederlandse markt is verdwenen. De fusie van het Franse Transdev (overnamepartner Connexxion) met Veolia, een proces dat plaatsgreep tussen 2009 en 2014 heeft in één geval invloed gehad op een aanbesteding, namelijk die van 2008 in Noord-Holland Noord. Er hebben destijds slechts twee partijen geboden op die concessie, namelijk Connexxion en Arriva. Opvallende afwezigheid in die procedure was Veolia. Op dat moment waren de fusieplannen van Connexxion en Veolia nog niet openbaar. Het laatste wapenfeit in de OV-overnames is de aankoop van Qbuzz door de Italiaanse spoorwegen (FS).

Uit alles blijkt dat het OV een winstgevende bedrijfstak is, waarin het interessant voor marktpartijen is om in te investeren en hun winst te maximaliseren, waarin de meerwaarde van arbeid een prominente rol speelt.

De praktijk wijst uit dat de zaken er arbeidstechnisch voor het betrokken personeel er steeds ongunstiger op zijn geworden: volgens aloude kapitalistische principes werd de ruimte om concurrerend te bieden op een aanbesteding op tweeërlei wijze bij het personeel van de vervoerbedrijven gelegd: in de eerste plaats strakkere dienstregelingen met minder stilstand van bussen werden gehanteerd, met daaraan vanzelfsprekend gekoppeld strakke dienstroosters, waarin per aanbesteding steeds minder ruimte kwam voor het natuurlijke levensritme van het betrokken personeel. Een kwalijke vorm van fysieke uitbuiting! Daarnaast is er de druk op de salarissen, waarbij de meerwaarde van de arbeid zo ruim mogelijk wordt gesteld om de holding en de aandeelhouders tevreden te stellen.

Er mag gesteld worden dat de huidige cao problematiek in het OV volledig is toe te schrijven aan het neoliberalisme en de daarbij behorende marktwerking. De enige manier om het openbaar vervoer op juiste en gezonde wijze uit te voeren is het naar socialistisch model omvormen naar een OV staatsbedrijf. Profijt van de werkzaamheden komt dan rechtstreeks ten goede aan verbetering van het OV en het gratis beschikbaar stellen ervan, naast een fatsoenlijke beloning voor het personeel, dat dan tevens optimale arbeidsomstandigheden geboden kan worden.

Congres PvdA. De partij van de grote verwarring.

De Partij van de Arbeid heeft de enorme verkiezingsnederlaag van de vorige Tweede Kamerverkiezingen nog niet overwonnen. Tijdens het partijcongres van zaterdag 16 juni vertoonde de PvdA verregaande verschijnselen van politieke schizofrenie.

De sociaaldemocraten hebben nooit echt uitgeblonken in politieke consistentie, maar het voorstel van PvdA-leider Asscher om het huidige kabinet in de Eerste Kamer te gedogen staat op gespannen voet met het besluit van het congres vóór verregaande samenwerking met GroenLinks en SP.

Zoals gebruikelijk in deze netelige kwesties gaf het PvdA-bestuur een negatief stemadvies. Het congres legde het advies naast zich neer. 58 procent stemde vóór een gedeelde lijst met de andere linkse partijen bij de Statenverkiezingen in maart 2019. Het is de vraag hoe GroenLinks en de SP over dit besluit denken, temeer Asscher zich in de positie van de grote gedogger heeft gemanoeuvreed.

Het is opvallend dat de PvdA, die bij de vorige verkiezingen een monsterverlies leed van 22 zetels, zich niet kan loskomen van het neoliberale beleid dat door het huidige kabinet Rutte onverminderd wordt voortgezet.

Het bezoek van Labour leider Jeremy Corbyn aan het PvdA-congres doet daarbij geforceerd aan. Corbyn is een duidelijke representant van de linkervleugel van de Labour Party. Hij ontdoet Labour al langere tijd van de Blair-adepten die zich fel verzetten tegen een linksere koers en heeft de partij weer in zuiver sociaaldemocratisch vaarwater gebracht. Lodewijk Asscher daarentegen is de vertegenwoordiger van de zogenaamde Derde Weg politiek die door Tony Blair en Bill Clinton werd geïntroduceerd. Van die Derde Weg bleef uiteindelijk weinig over, want beide politici voerden een onvervalst liberaal beleid. Een beleid dat verregaande gevolgen had voor de sociale- en vredespolitiek van beide landen. Met name Blair voerde een agressieve imperialistische NATO-politiek en een neoliberale binnenlandse politiek. Tussen 1997-2007 had Labour gedurende tien jaar (met een absolute meerderheid in het Lagerhuis) de mogelijkheid om fundamentele veranderingen door te voeren. In de praktijk maakte het nauwelijks verschil of Labour of de Conservatieven aan de macht waren. Onder de tien jaar durende Labour-regering werd een scherp liberaal beleid gevoerd met grootschalige privatiseringen en werd een aanvalsoorlog samen met de republiek George Bush tegen Irak uitgevochten.

Geen enkele burgerlijke partij streeft naar een reëel socialisme. Immers een socialistische samenleving impliceert een totaal andere inrichting van de maatschappij: de permanente economische en politieke macht in handen van de werkende klasse.

Ook de PvdA volgde onder Kok, Bos, Samsom en Asscher braaf de pro-Amerikaanse koers. In het binnenland voerde zij enthousiast de neoliberale agenda uit die een rechts-liberale partij niet zou misstaan. Daarmee verloor de PvdA langzaam maar zeker het grootste deel van haar aanhang en verloor zij procentueel meer kiezers dan welke andere sociaaldemocratische partij in Europa. In korte tijd wisselde de PvdA van partijleider in de veronderstelling dat daardoor de leegloop van de partij gestopt kon worden. Na de onduidelijke en chaotische Diederik Samsom werd Lodewijk Asscher als verlosser geïntroduceerd. De PvdA zag daarbij over het hoofd dat het verheerlijken van het neoliberalisme de oorzaak was van de teloorgang.

Asscher, die gedurende vier jaar minister van Sociale Zaken in het VVD-PvdA kabinet Rutte was geweest, kon of wilde zich niet losmaken van het gevoerde neoliberale beleid. De totale beeldvorming van de PvdA is er een van een patiënt die verregaande verschijnselen van schizofrenie vertoont. Tijdens de verkiezingscampagne voor de Tweede Kamerverkiezingen laveerde Asscher non-stop tussen de personages minister van Sociale Zaken en lijsttrekker van de PvdA. Doordat de PvdA in het kabinet een liberaal beleid had gevoerd kon Asscher de partij niet naar de linkerkant van het politieke spectrum manoeuvreren. Het resultaat was dat de PvdA na de verkiezingen nog maar 9 zetels in de Tweede Kamer overhield. Ondanks dat de PvdA is gedecimeerd blijft Asscher onverkort doorgaan met het (in)direct steunen van het neoliberale beleid van het vier-partijen kabinet Rutte. Opmerkelijk is dat ook GroenLinks zich bij deze politieke koers heeft aangesloten. Met Jesse Klaver als partijleider voert ook GroenLinks op hoofdlijnen een neoliberale koers. Daarmee bevindt de GroenLinks leider zich in het twijfelachtige gezelschap van Lodewijk Asscher.

Sociaaldemocratie en anti-kapitalisme zijn nooit een sterke combinatie geweest. Ten tijde van de SDAP (de voorloper van de PvdA) was dit al duidelijk. Als Pieter Jelles Troelstra op 12 november 1918 de revolutie uitroept blijkt hij nagenoeg alleen te staan. Het partijbestuur van de SDAP steunt hem niet en schrapte de passage uit het manifest 'als er een revolutionaire situatie ontstaat' en vervangt dit door 'de duurzame verheffing der arbeiders'. Het aangepaste Manifest van de SDAP meldt: *Wij, vertegenwoordigers der moderne arbeidersbeweging van Nederland, hebben in de 25 jaren van ons werken de arbeidersklasse geleid tot verheffing van haar intellectueel en moreel peil, tot vergroting van haar economische weerstandsvermogen, tot versterking van haar maatschappelijke betekenis. Zij is geworden de sterkste factor in het politiek leven van ons volk, een macht van organisatie in het bedrijfsleven, die tot groote dingen in staat is. Indien wij steeds, en met name in den oorlogstijd, dit ons toevertrouwde pand, zorgvuldig hebben bewaard voor ontijdige stappen, dan geschiedde dit niet uit zucht om het heersende stelsel te sparen. Het was integendeel onze wil, om op het oogenblik dat de strijdende arbeidersklasse gereed moet staan tot volbrenging van het groote werk, dat de historie van haar eischt, haar ongeschonden in den strijd te kunnen voeren. Want niet voor wanhopige uitbarstingen van het oogenblik, maar voor de duurzame verheffing der arbeiders, voor hunne bevrijding van kapitalistische uitbuiting en onderdrukking is deze macht door ons geschapen en ontwikkeld. Zoo hebben wij, ook bij elken strijd tot verbetering der arbeidsvoorwaarden, bij al ons werken voor de coöperatie, bij onze jarenlange worsteling voor algemeen kiesrecht en sociale hervorming, steeds voor oogen gehad: de vervanging van het stelsel en ondermijning van het kapitalisme, het optreden der arbeidende klasse als leidende faktor in Staat en Maatschappij. Daarom begroeten wij den tijd van thans als het oogenblik voor de gansche moderne arbeidersbeweging, om den revolutionairen toestand in Europa ernstig onder de oogen te zien en omtrent de vragen, waarvoor hij de strijdende arbeidersklasse plaatst haar houding te bepalen. Alleen op die wijze is het mogelijk, te zorgen, als hier de tijden rijp zijn, dat wij bewust en krachtig onze taak vervullen. Alleen zóó zullen wij sterk staan zoowel tegen alle pogingen van terrorisme en anarchie, als tegen het streven der heerschende klasse, om haar stelsel van uitbuiting en onderdrukking te handhaven.'*

In 1947 ging partijleider Drees, tevens minister van Sociale Zaken, akkoord met militair ingrijpen in Indonesië. Hoewel deze kwestie spanningen opriep binnen het kabinet volgde Drees de bekende politieke vluchtweg door te stellen dat er bij een kabinetscrisis na de verkiezingen een rechts kabinet zou komen. De reactie van de voorzitter van de toenmalige

PvdA-Tweede Kamerfractie, Van Goes van Naters, lijkt bijzonder veel op de houding van Asscher in 2018. In 1980 verklaarde Goes van Naters de opstelling van de PvdA als volgt: "de houding van de PvdA tegenover het vraagstuk (politieele acties) werd gekenmerkt door het harmonisatiedenken. Opstappen op het moment dat grote politieke moeilijkheden zich voordoen, zou in de politiek betekenen dat men slechts regeringsverantwoordelijkheid wil dragen in vakantietijd."

Corporatiedirecteur pleit voor verkoop meer sociale huurwoningen.

In tegenstelling tot het nieuwe College van B & W in Amsterdam pleit corporatiedirecteur Rob Haans van woningbouwcorporatie De Alliantie voor de verkoop van meer sociale huurwoningen in de hoofdstad. Volgens Haans moet er voor mensen met een lager inkomen minder plek zijn om te wonen binnen de Ring van Amsterdam. De technocraat Haans berekent: "Als wij in De Pijp een huis verkopen voor 450.000 euro, kunnen we daar drie nieuwe betaalbare woningen voor bijbouwen." De visie van Haans is niet nieuw. Deze gedachtegang is rechtstreeks afkomstig uit de neoliberale optiek om mensen tegen elkaar uit te spelen. Betaalbare huisvesting verdwijnt uit de binnenstad en omliggende gebieden. Wonen in De Ring van Amsterdam is dan nog alleen bereikbaar voor mensen met veel geld.

In deze neoliberale visie is elk onroerend goed, ongeacht bestemming (bedrijf of huisvesting) van economische waarde voor de bezitter, en geschikt als beleggingsobject.

Als gevolg hiervan kunnen virtuele waarden van onroerende goederen stijgen of dalen, afhankelijk van conjunctuur, geografische ligging of de kredietwaardigheid van de bezitter. Er bestaat een oplopend gebrek aan goede goedkope huurwoningen door vervreemding van eigendommen van de corporaties en exorbitante huurverhogingen. Corporaties laten zich bij het maken van bouwplannen in toenemende mate leiden door beleggingsdoeleinden, en zelfs directe verkoop.

Woningcorporaties zijn ontstaan als uiting van charitas van de kerken, of solidariteit van de reformistische sociaaldemocratische arbeidersbeweging. Zij hadden tot doel zorg te dragen voor redelijke en goedkope huisvesting voor mensen met een laag inkomen.

Nadat een groot aantal woningstichtingen waren gefuseerd ontstonden woningcorporaties die minder dan voorheen binding hadden met kerk of politieke stroming. Door banden met de bestuurlijke en economische elite en de voortschrijdende neoliberalisering werden deze corporaties verworpen tot geldverslindende organisaties, waarbij bestuurders uit de kring van de machtselite werden geworven die zichzelf riant salarissen en bonussen toekende. Om aan deze ongewenste praktijken een einde te maken moeten woningcorporaties eigendom worden van de gemeenschap. De bestuurders van de corporaties worden door de gemeenschap gekozen. Woningcorporaties worden uitsluitend belast met het in stand houden, verbeteren en uitbreiding van het woningbestand.

Crisis in de neoliberale gezondheidszorg.

5 ziekenhuizen failliet, personeel op straat

Met het faillissement van vijf ziekenhuizen is pijnlijk duidelijk geworden welke desastreuze effecten het neoliberalisme heeft op de publieke voorzieningen in het algemeen, en in de gezondheidszorg in het bijzonder.

Alle failliete ziekenhuizen werden bestuurd vanuit de private sector, en vormden onderdeel van de MC groep. Doel van dergelijke geprivatiseerde zorginstellingen is naar liberaal model winst maken en winst vergroten. Het verlenen van goede zorg is niet het doel, maar het middel om dit te bereiken. De bestuursvoorzitters van deze zorginstellingen mogen rekenen op een buitengewoon hoog salaris, inclusief alle toeslagen, bonussen en vertrekpremies zoals deze ook gebruikelijk zijn in het bedrijfsleven. Vaak zal betoogd worden dat het alleen maar om een gering bedrag gaat in vergelijking met de totale omzet in de zorginstelling. Het is een belangrijke factor, zeker in periodes dat het de instelling financieel wat minder gaat. Een andere factor vormen de aandeelhouders die hun effecten verzilverd willen zien in een hoge waarde en dividend.

Minstens even belangrijk zijn de kosten van medicijnen. Er zijn grote verschillen in de prijs van medicijnen in Nederland in vergelijking met bijvoorbeeld Spanje. Vaak worden de hoge ontwikkelingskosten van medicijnen aangevoerd, maar uiteindelijk draait het hier ook weer om het maken van winst.

En dan is er de rol van de zorgverzekeraars: deze hebben in de afgelopen vijf jaar een winst behaald van 5 miljard euro. Winst wil zeggen bij te schrijven op de winst- en verliesrekening, en uit te keren aan de aandeelhouders. De winst wordt betaald door alle verzekerden in Nederland. Bovendien hebben de gezamenlijke zorgverzekeraars bijna alle macht over de medische behandelingen naar zich toe getrokken. Zij bepalen wat vergoed wordt en bij welk ziekenhuis je behandeld mag worden. Daarnaast bepalen ze de hoogte van de vergoeding. Al deze factoren hebben effect op de werkbaarheid en het functioneren van zorginstellingen.

Een laatste argument dat door werkgevers maar al te graag wordt aangevoerd als een hoge kostenpost betreft de personeelskosten. De directies van ziekenhuizen wijzen daarbij op de enorme toeloop van ZZP'ers en uitzendkrachten in de zorg. Die kosten ze meer aan salarissen. De directies doen het voorkomen alsof ze dat niet in de hand hebben, en dat ze gedwongen worden tot het aantrekken van deze werknemers. Ze beweren dat veel verpleegkundige medewerkers uit dienst gaan en zich opnieuw aanbieden als ZZP'er. Echter, het zijn de ziekenhuisbestuurders zelf die hun 'vaste' personeelsbestand hebben uitgedund, en mensen hebben gedwongen hun diensten als ZZP'er aan te bieden. Dat ze deze mensen bijna het dubbele zouden moeten betalen wordt niet bewezen, maar dat er een hogere uitbetaling plaatsvindt, is duidelijk omdat de ZZP'ers zelf risicodragers zijn bij ziekte, arbeidsongeschiktheid, (dreigende) werkloosheid en pensioenopbouw.

Het is duidelijk dat de geprivatiseerde gezondheidszorg de middelen die voor de zorg bestemd zijn weg laat vloeien naar de eigenaar(s) of aandeelhouder(s) van de zorginstelling. Dit is een gevolg van de kapitalistische maatschappij, die met het neoliberalisme van Milton Friedman in de jaren 70 en 80 nieuwe impulsen heeft gekregen. Uiteindelijk kunnen de huidige

problemen in de zorg het best worden aangepakt vanuit een socialistische visie, waarbij zorg in handen is en blijft van de gemeenschap, waarbij het verschijnsel zorgondernemer buiten spel wordt gezet. Als voorbeeld mag de gezondheidszorg in Cuba worden genoemd. Ondanks de grote financiële problemen van dat land, veroorzaakt door de economische sancties van de Verenigde Staten, is Cuba erin geslaagd om een gezondheidsstelsel te realiseren dat overal respect afdwingt. Zelfs in kringen die niet bepaald socialistisch genoemd kunnen worden.

Demonstratie tegen klimaatverandering:

Groei van de luchtvaart moet stoppen.

Op verschillende plaatsen in het land, waaronder het Museumplein in Amsterdam, is zaterdag 23 juni (2019) gedemonstreerd tegen de niet aflatende groei van de luchtvaart.

De onlangs opgerichte Landelijke Bewonersberaad Luchtvaart (LBBL), ondersteund door onder andere Natuur en Milieu Noord-Holland en Greenpeace, vindt dat de groei van de luchtvaart moet stoppen.

Als de luchtvaart door mag groeien zoals zij nu doet, stoot de reissector in zijn eentje rond 2070 meer CO₂ uit dan de rest van de wereld. En dan verbruikt de sector ook in zijn eentje alle 'CO₂-ruimte' voor de hele wereld. Ondanks deze sombere voorspellingen gaat de groei van de luchtvaart gewoon door en gaan mensen massaal met het vliegtuig op reis.

Volgens Paul Peeters, die promoveerde op een studie naar de CO₂-uitstoot van de reisindustrie, is de groei van de sector met de gebruikelijke middelen niet te beteugelen. Volgens Peeters moet de wereld afspraken maken over de hoeveelheid vluchten die nog worden toegestaan, en moet bijvoorbeeld het aantal vliegvelden worden beperkt en de omvang van de luchtvlotten worden teruggebracht.

De Landelijke Bewonersberaad Luchtvaart is van mening dat "Luchthavens groeien als rupsjes-nooit-genoeg" en vindt dat er geïnvesteerd moet worden in treinverbindingen als alternatief voor korte vluchten.

Alle initiatieven die tegen een verdere vernietiging van ons (leef) milieu zijn een goede zaak. Een voortgaande bewustwording over de impact van onze individuele acties is ook een onderdeel van het opbouwen van politiek bewustzijn dat moet leiden tot respect voor de planeet en een permanente beweging voor een ecologisch duurzaam economisch systeem. Maar in termen van het daadwerkelijk redden van het milieu tegen de massale CO₂-uitstoot is het een druppel op de gloeiende plaat. Echte verandering kan alleen bereikt worden door het beheersen en veranderen van de productie. Zo kunnen de hybride auto's de uitstoot van schadelijke stoffen "verlagen" en het gebruik van vervuilende fossiele brandstoffen drastisch verminderen. Maar als deze auto's te duur zijn om op grote schaal te worden aangeschaft, wordt de technologische doorbraak niet optimaal benut. Bovendien kunnen de grote autofabrikanten de markt blijven overspoelen met auto's die benzine slurpen. Zij maken gebruik van hun enorme economische macht om zelfs bescheiden pogingen tot hervorming te frustreren.

Gratis openbaar vervoer zal de afhankelijkheid van persoonlijke voertuigen drastisch verminderen. Tot op heden worden alle initiatieven in de richting van een optimaal en gratis systeem van openbaar vervoer niet serieus genomen of niet voortgezet. Het bedreigt de enorme private winsten van de auto- en oliebedrijven. Doorgaan op de huidige (kapitalistische) weg van overproductie en vervuilende producten zal onze planeet onherstelbaar verstoren.

Extreme regenval en onweersbuien boven Zuid-Limburg.

Zuid-Limburg is maandagmiddag getroffen door stil hangende regenbuien met onweer en hagel. De extreme regenval leidde ertoe dat er binnen veertig minuten ruim 47 mm neerslag viel. Normaal valt er in de hele maand mei 66 mm neerslag. Opvallend was dat de regenbuien bleven hangen en windsnelheden veroorzaakten van ruim 75 km per uur. Daarbij daalde de temperatuur in een recordtempo van 22 graden naar 11 graden. De lokale plensbuien gingen soms gepaard met modderstromen door de straten.

Dat de verandering van het klimaat een feit is, zijn de afgelopen drie decennia keer op keer bevestigd door internationale teams van wetenschappers. De opwarming van de aarde is een direct gevolg van industriële vervuiling en de kapitalistische wijze van produceren.

Grote transnationale bedrijven zoals Exxon-Mobil, Shell, Dow Chemical en Duke Energy zijn de belangrijkste boosdoeners in de vernietiging van het milieu.

Het dreigende gevaar voor onze planeet is enorm. Het zou alle progressieven moeten activeren om het tij te keren. De meest fundamentele vraag die gesteld moet worden is: kan de milieu-crisis in het kader van het wereldkapitalisme worden gestopt?

Als systeem van productie was het kapitalisme superieur aan de feodale economieën die eraan voorafgingen. De meerwaarde (of winst), gemaakt door kapitalistische uitbuiting van de factor arbeid, heeft een snelle opmars in productie, wetenschap en technologie veroorzaakt. Bovendien heeft kapitalistische productie een grote impuls gegeven aan de productieve vermogens van de samenleving, beginnend in de periode van de industriële revolutie in Europa in de 19e eeuw en in de Verenigde Staten in de laat negentiende en vroeg twintigste eeuw.

De aarde heeft de afgelopen 250 jaar grote veranderingen doorgemaakt. Met name in de afgelopen vijftig jaar heeft de aanslag op het milieu spectaculaire vormen aangenomen. Hele bossen zijn verwoest; vele baaien, rivieren, meren en stromen zijn verontreinigd met industrieel en agrarisch afval. Veel diersoorten zijn gedoemd om uit te sterven als gevolg van ongecontroleerde jacht/stroperij en ecologische veranderingen. Door de rooibouw en de niet aflatende zoektocht naar mineralen zijn hele bergellingen vernietigd. De verandering van het klimaat is inmiddels waarneembaar.

Fracking, schaliegas, chemicaliën en (alweer) water.

Tegenwoordig probeert men ons via de media steeds vaker te laten wennen aan fracking of fraccen. Maar wat is het precies? Wat staat ons te wachten?

Fracking is de Nederlandse term voor hydraulic fracturing, vrij vertaald: hydraulisch kraken. Fracking is een manier om schaliegas (of schalie-olie) uit diepe ondergronden vrij te maken. De methode om het gas te winnen stuit op weerstand om meerdere redenen. In Nederland, maar ook in andere Europese landen, starten veel burgers initiatieven om fracking en de winning van schaliegas te voorkomen.

Wat is schaliegas?

Schaliegas is gas dat gewonnen wordt uit schaliegesteente. Dit gesteente is zo ondoordringbaar dat het gas erin gevangen zit en niet naar buiten kan ontsnappen. Hierdoor kan het gas niet op de conventionele manier gewonnen worden. In andere landen gebeurt dit wel. In het land waar alles kan, vormt het al meer dan 20% van de totale productie.

Hoe gaat fracking in zijn werk?

Fracking gebeurt door millimetergrote scheurtjes te maken in het brongesteente waar het gas gevangen zit. Dit proces vindt plaats op ongeveer 3 a 4 kilometer diepte. Tijdens het proces wordt water, zand en chemicaliën onder zeer hoge druk in een boorput gepompt. Ruwweg 90% van de in de grond gepompte vloeistof is water, 8% is zand en 2% zijn chemicaliën. Deze druk, ongeveer 400 tot 1000 bar, veroorzaakt kleine explosies en scheurtjes in het gesteente. Het zand zorgt ervoor dat deze scheurtje open blijven. Waardoor transport van gas of olie naar het boorplatform mogelijk wordt.

Het gebruik chemicaliën tijdens fracking:

De chemicaliën die gebruikt worden moeten corrosie voorkomen, bacteriegroei tegengaan en de stromingsweerstand van de bodem verlagen. Elk bedrijf heeft hiervoor een eigen mix met ingrediënten. Welke chemicaliën precies gebruikt worden is vaak geheim, om concurrenten geen gevoelige informatie te verschaffen. Een onbekend deel van de chemicaliën blijft in de bodem achter.

De risico's verbonden aan fracking:

Fracking stuit op toenemende weerstand. Zeer begrijpelijk. Fracking kan het drinkwater vervuilen, bijvoorbeeld door lekkende boorputten. Daarnaast vormen de miljoenen liters (chemische) vloeistof ook een risico, het kan namelijk dat de chemicaliën ook weer omhoog komen door de verschillende grondlagen. Waardoor het in ons water terecht komt. Daarnaast levert fracking ook veel vervuiling op omdat er zeer veel tankwagens water nodig zijn tijdens het proces (tot wel 500 wagens). En waar blijft het vervuilde water? Als laatste heeft fracking ook een impact op ons milieu omdat er tijdens het proces methaan kan ontsnappen. Methaan is een broeikasgas dat 25 maal zo effectief is als koolstofdioxide.

Risico's in het kort:

Er komen veel chemicaliën in de grond terecht, wat nog onbekende gevolgen heeft. Er komt schadelijke methaan vrij. Het afvalwater kan radioactieve stoffen meenemen. Fracking kan aardbevingen veroorzaken. Er is enorm veel water nodig, tot wel 1,3 miljoen liter per boorput. Er zijn enorm veel boorputten nodig, wat de natuur ernstig verstoort.

Zijn er ook voordelen?

Het winnen van schaliegas levert een hoop geld op (voor wie ook alweer?). Daarnaast zullen we minder afhankelijk zijn van andere landen (Rusland (!) en het Midden-Oosten). In de VS wordt al sinds 2007 actief gewerkt aan schaliegaswinning. Al meer dan 20% van de totale Amerikaanse gasproductie vloeit voort uit de winning van schaliegas.

Fracking in Nederland:

Op dit moment wordt er nog geen schaliegas in Nederland gewonnen. Er wordt wel onderzoek gedaan naar de mogelijkheden. Fracking wordt hier wel al tijden ingezet met een ander doel. Sinds 1948 wordt er regelmatig gefracked om verstopte gas- of olieputten “schoon” te maken.

En tot slot:

Het milieu wordt door fracking ernstig aangetast of vernietigd. In de omgeving van de boorputten zullen onomkeerbare veranderingen plaatsvinden. Een duurzame milieuvriendelijke omgeving is onmogelijk als alle beslissingen worden bepaald door de behoeften van particuliere kapitalistische bedrijven. Het kapitalistische systeem zal eerst vervangen moeten worden door een geplande economie zonder concurrentie.

Minister Dekker opent nieuwe aanval op rechtsbescherming.

VVD-minister Dekker bereidt nieuwe plannen voor om de gesubsidieerde rechtsbescherming verder af te breken. Dekker, die ironisch genoeg het beleidsterrein rechtsbescherming beheert, vindt dat 'het probleemoplossende vermogen' van de burger moet worden vergroot. Daarmee voldoet hij aan het neoliberale uitgangspunt dat de overheid terughoudend moet optreden inzake de steun aan burgers.

De minister, die zelf geen jurist is, vindt dat mensen meer gebruik moeten maken van de (gratis) online spreekuren. Verder is hij van mening dat taken die nu door advocaten worden uitgevoerd voor mensen met een laag inkomen, moeten worden overgenomen door 'oplossingen die de private markt heeft ontwikkeld'.

Sinds 2007 is er structureel 115 miljoen euro per jaar bezuinigd op de rechtsbijstand. In maart 2015 maakte het ministerie van veiligheid en justitie bekend dat op de gefinancierde rechtsbijstand nog eens 100 miljoen euro extra moet worden bezuinigd. Door deze bezuiniging is inmiddels het totale budget voor de gefinancierde rechtsbijstand met de helft gehalveerd.

De Wet op de rechtsbijstand (Wrb) waarborgt het recht op passende rechtshulp en is een uitwerking van artikel 18 van de Grondwet en artikel 6 van het (Europees) verdrag van de Rechten van de Mens.

Langzaam maar zeker heeft de politiek de gefinancierde rechtsbijstand afgebroken met als gevolg dat een goede rechtsbescherming over bijvoorbeeld vrijheid, werk, inkomen, huisvesting, en familiebetrekkingen ernstig in gevaar is gekomen.

De plannen van minister Dekker zijn niet vastgelegd in het regeerakkoord. Als ze doorgaan betekent dit de zoveelste aanval op de Nederlandse rechtshulp.

Het rechterlijke apparaat moet voor iedereen toegankelijk zijn en worden ontdaan van elitaire blokkades. Dat betekent dat justitie dicht bij de mensen staat en hen direct betreft bij de procedures in plaats van een verdergaande technocratisering.

Bovendien moet, zolang de maatschappij nog niet fundamenteel is veranderd, de rechtshulp voor de lagere inkomens gratis zijn.

NEOLIBERALE AANVAL OP HET ONDERWIJS COMPLEET

De neoliberale aanval op het Nederlandse onderwijssysteem die al meer dan 35 jaar voortduurt, kreeg in 1982 vorm door het kabinet Lubbers onder minister Deetman (CDA) van Onderwijs.

Deetman lanceerde met minister Ruding (CDA) van financiën een omvangrijk bezuinigingsplan met tientallen bezuinigingsmaatregelen op onderwijs. De klassen moesten groter worden, het speciaal onderwijs moest gekort, gym in de hoogste klassen van het voortgezet onderwijs moest er aan geloven en de leraren kregen een loonsverlaging van van 1,65 % + een ambtenarenkorting van 3,5%.

Er volgden massale demonstraties tegen de plannen van Deetman en Ruding maar deze sorteerden geen enkel effect. De neoliberale ministers gingen onverkort door met hun draconische bezuinigingen. Het was nog maar de inleiding op een totale neoliberale herziening van het Nederlandse onderwijsstelsel met als grote finale het afschaffen van de studiefinanciering en de invoering van het leenstelsel.

Dat leenstelsel zorgt er nu voor dat studenten met enorme studieschulden worden opgezadeld. Maar ondanks dat zijn de neoliberale politici nog niet tevreden. Het stelsel moet nog dermate veranderen dat het in de toekomst alleen nog maar mogelijk is om te studeren als je flink wat eigen geld meebrengt. Als inleiding hierop heeft minister van Engelshoven (D66) een brief naar de Kamer gestuurd waarin ze de rente op de studieleningen in 2020 verhoogd. Volgens de minister is de renteverhoging nodig voor de financiële houdbaarheid van het leenstelsel op langere termijn.

Dat het neoliberale onderwijsbeleid catastrofaal uitpakt voor het onderwijs op alle terreinen is inmiddels overduidelijk.

Onderwijs is het investeren in de toekomst. Daarom hoort goed onderwijs gratis te zijn voor iedereen. Daarvoor is een ander type samenleving nodig. Een samenleving die is gebaseerd op onderlinge solidariteit. Het is daarbij nodig dat de historische verschillen in kwaliteit van het onderwijs moeten worden aangepakt. Ook de onderwijsfabrieken moeten verdwijnen. Verder moet de nadruk op het individu moet worden verlaten.

Naast opdoen van kennis is onderwijs ook het stimuleren van gemeenschapszin. De producten van de geest van de hogescholen en universiteiten moeten worden

eigendom van het volk. Milieu en duurzaamheid moet een groot onderdeel uitmaken van het lespakket op de basisschool en de middelbare school.